

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατά δεχομένην παιδικών περιωδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμωτάτων εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ *Εσωτερικού : *Εξωτερικού : *Ετησία δρ. 8.— *Ετησία φρ. 10.— *Εξαμήνιος 4,50 *Εξαμήνιος 5,50 Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3.— Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15 φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμούνται εκάστου λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Ιδρυαίου άρ. 38, παρά τή Βαβυλωνίαν
Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος		Έν Αθήναις, 1 Μαρτίου 1914	Έτος 36ον.—Αριθ. 13

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ό τεπές του κασκέτου του ήτο παραγεμισμένος με τσίκια, και εις τα υποδήματά του ακόμη υπήρχον χαρτονομίσματα εκατόν τουλάχιστον χιλιάδων φράγκων.

Έγνοοείται, ότι με τό φορτίον που τον εβάρυνεν, ο Τζούλης δέν ήτο πολύ ευδιάθετος να κάμνη τρέλλες. Έκατάφερε λοιπόν τον Λουλού να επιστρέψη και να εξοπλωθη εις την λέμβον, εξηπλώθη δέ και ο Ίδιος, παραπλεύρως επί της άμμου.

Έκει έμεινεν ήσυχος, προσπαθών μόνον να μην αποκομηθη. Άλλ' ο ύπνος, ο οποίος είχε κυριεύση ήδη τον Λουλού, εκυρίευσε τέλος και αυτόν. Ό Τζούλης άπεκομήθη. Και ούτω δέν

«Τά δύο έκτομύρια ;—Άσφαλισμένα !»
 (Σελ. 102, στ. α')

παρέτηρησεν την εξαφάνισίν του Μαρκήσιου.

Διακή αναγνώρισις

Όυτος, έφου άντήλλαξεν ολίγας λέξεις με τον πλοίαρχον, έπροχώρησε, κρυπτόμενος όσον ήμπορούσε, προς μικρόν γήλοφον άμμου, απέχοντα από τον τόπον της κατασκηνώσεως περι τό χιλιόμετρον.

Έκει τον έπεριμέναν πέντε εξ ήθαγενείς, ώπλισμένοι μέχρις όδόντων και κρατούντες από τους χαλινούς άλογά και μουλάρια σελλωμένα.

Ό Μαρκήσιος τοίς ώμίλησεν άραβιστί, με μεγάλην ευχέριαν. Κ' έκείνοι τον ήκουσαν εις στάσιν σεβασμού και όποταγής.

Κατόπιν ο Μαρκήσιος εξεκίνησε να επιστρέψη εις τον τόπον της κατασκηνώσεως, ένθ' σκληρόν μειδιάμα έπλανάτο επί των λεπών του χειλέων.

Έν τή μεταξύ είχεν εξημερώσει. Ό κ. Ρισανέλ έζήτησε να υπάγουν άμέσως προς αναγνώρισιν των κατακρημένων μερών. Ηλπίζε να συναντήσουν ήθαγενείς, οι οποίοι θα τοίς έπληροφόρουν και εύρίσκοντο και ποία ήτο ή πλησιεστέρα πόλις.

Μόλις εξέφρασεν αυτήν την επιθυμίαν, ο γραμματέυς του, ευσεβάστως όπως πάντοτε, προσεφέρθη να υπάγη ο Ίδιος με δύο ναύτας. Άλλ' ο κ. Ρισανέλ εδήλωσεν, ότι έννοουσε να τοίς συνοδεύση. Ό Μαρκήσιος δέν ήμπόρεσε να καταστείλη έλαφρόν κίνημα έκπλήξεως.

—Δημονοείτε, κύριε, παρετήρησεν, ότι ή μηχανή της πολυθρόνας σας δέν δουλεύει ;

—Τό ξεύρω πολύ καλά, απεκρίθη ο κ. Ρισανέλ, αλλά υπάρχουν άνθρωποι δια να με σπρώχνουν...θέλω να έλθω μαζί σας.

Ό γραμματέυς υπεκλήθη και εκάλεσεν ευθές δύο ναύτας, τοίς όποίους

«Συνεπλήρωσε την πληροφορίαν, εκτείνας την δεξιάν του...» (Σελ. 102, στ. 6')

διέταξε να σπρώχνουν την πολυθρόναν του παραλυτικού.

Ό Τζούλης, πλησιάσας, προσέφερε τάς ύπηρεσίας του, τάς όποιás ο κ. Ρισανέλ, έσπευσε ναποδεχθη, απομακρύνας δια νεύματος τοίς ναύτας.

Η κυρία Ρισανέλ και ο Λουλού δέν είχαν καμμίαν όρεξιν να μείνουν εις την παραλίαν με τοίς ναύτας. Άπεφασίσθη λοιπόν νακολουθήσουν και αυτοί τό «άνιχνευτικόν απόσπασμα» ως απέκάλεσεν επί τό πομπωδέστερον ο κ. Ρισανέλ την μικράν συνοδείαν.

Έξεκίνησαν. Και ακολουθήσαντες την παραλίαν επί ήμισυ χιλιόμετρον, διημήθηθησαν κατόπιν προς έν ευρύ όροπέδιον, όπου εφθασαν δι' έλαφρόν άνηφορικόν κλιτύων, αι όποίαι ήρχίζαν σχεδόν από την άκτήν.

Άπό τό ύψος έκείνο είδαν μίαν μεγάλην έκτασιν, ή όποία εκ πρώτης

δφωστους εφάνη ερημος, ακατοίχης.
 "Αλλ' αμα παρετήρησαν προσεκτικώτερα, διέκριναν μερικώς χαμηλάς και άχυροσκεπείς κατοικίας, κρυμμένες από δένδρα και θάμνους.

"Πτοιμάσθησαν να διευθυνθούν προς τας καλύβας εκείνας, όταν είδαν έξαφνα ένα όμιλον από καμμιά δεκαριά Ιθαγενείς, εκ των οποίων τρεις έκαβαλλικευαν δρους κ' εφαινοντο έρχόμενοι προς αυτούς.

— "Ας περιμένουμε εδώ, διάταξεν ό Ρισανέλ. Αύτοι οι άνθρωποι θα ήμπορουσαν να μάς πληροφορήσουν.

"Εως να φθάσουν οι Ιθαγενείς μέχρι των ναυαγών, ό κ. Ρισανέλ, έπωφελούμενος μάς στιγμής κατά την οποίαν ό γραμματέυς του άπεμακρόνθη από αυτόν, έκάλεσε διά νεύματος πλησίον του τον Τζούλην και τον ήρώτησε γρήγορα και σγιά:

— Τά δυό εκατομμύρια;
 — Ασφαλισμένα! άπεκρίθη ό νεαρός μηχανικός.

Και έδειξε με τρόπον τά ένδύματά του.

— Μπορείς να βγάλης μερικά;

— "Οσα θέλετε!... Τά γκισσέ μου εινε άνοιχτά. Περάστε εις τό ταμείον! "Ο κ. Ρισανέλ, με όλα του τά παθήματα, με δλην του την αγωνίαν, δεν ήμπορεσαν να μη γελάση.

— Δός μου καμμιά πεντακοσαριά φράγκα. ειπε, και πρόσεξε να μη σέ ίδου.

— "Εννοια σας! έψιθύρισεν ό Τζούλης

Και με τρόπον, προσπιούμενος ότι κόβει σβκα από μία φραγκοσυκιάν, ό υίδς του άρχιμαγειρου έχωσε τό χέρι του εις τό στήθος του, έβγαλε δυό φυσέκια από χρυσά εικασφραγκα και τάπέθεσαν επί της κινητής σανίδος, ή οποία έχρησίμευεν εις τον κ. Ρισανέλ ως τράπεζα, όταν έκάθητο εις την πολυθρόναν του.

"Ο έδωδιμοπώλης ήρπασε με χαράν τά φυσέκια και τά έκρυψεν εις την τσέπην του. "Από της στιγμής αυτής, έπερίμενε με περισσοτέραν ήουχίαν την άφιξιν των Μαροκινών. Τό γόητρον του χρυσού.

"Ο Τζούλης έξηκολούθει νάστειύεται.

— Μπορώ να κλείσω την κάσσα; ήρώτησε.

— Ναι, το ένευσεν ό εκατομμυριούχος.

Και ό Τζούλης έπληροίσε τον Λουλού, ό όποιος διασκέδαζε βλέπων τους έρχομένους Ιθαγενείς.

Δύο έξ αυτών με κεφαλές άσκεπείς και ξυρισμένους, έφορούσαν μπουρνούζα από μάλλινον ύφασμα φαίον, στο-

λισμένα από πίσω, τό έν με μίαν κόκκινην γραμμήν, τό άλλο μ' έν μαύρον ήμικύκλιον. Οι άλλοι, ύπηρέται βέβαια αυτών των πρακτών, έφορούσαν άπλώς άσπρους χιτώνας και πλατείά, κοντά πανταλονάκια.

Εις έν νεύμα του κ. Ρισανέλ, οι άνθρωποι αύτοι έσταμάτησαν και άνταπέδωσαν ευγενώς μέν, άλλα με κάποιαν ψυχρότητα και δυπιστίαν, τον χαιρετισμόν του τους έκαμε.

— Κύριοι, τοδ ειπε κατόπιν είμεθα ναυαγοί, τους όποιους έν ευστόχημα έρριψεν εις αυτήν την άκτήν. Είμπορείτε να μάς πητε που εδρισκόμεθα;

Οι "Αραβες δεν άπεκρίθησαν λέξιν. Περιωρίσθησαν μόνον να κουνήσουν τό κεφάλι, δείχνοντες με τουτό ότι δεν έννοούσαν τά γαλλικά. Και ήτοιμάσθησαν να έξακολουθήσουν τον δρόμον των, ψυχροί και ύπερήφανοι.

"Αλλ' ό κ. Ρισανέλ τους έσταμάτησε με δεύτερον νεύμα.

"Εβγαλεν από την τσέπην του δυό χρυσά νομίσματα, από τά φυσέκια που του είχε δώσει ό Τζούλης, και δείχνων αυτά εις τους Μαροκινούς, ειπε:

— Γιά, προσπαθήστε να έννοήσετε, κ' έγώ θα σάς δώσω αυτές της ώρας λίρες.

"Ο κ. Δυπόν είδεν αυτό τό κίνημα του κυρίου του και έσυλλογίσθη: "Μπα! μπα! ώστε ό γέρω-κατεργάρης δεν έβαλε όλα του τά χρήματα εις την Τράπεζαν του Λας Πάλμας;.. Μ' έγέλασε λοιπόν... Πολύ καλά αυτό θά τό μάθουμε σέ λίγο.

"Η όψις του χρυσού έπέφερε τό σύνθηος, τό άλάνθαστον άποτέλεσμα: Οι Μαροκινοί άπλωσαν τά χέρια με προθυμίαν.

"Αλλά πριν τους δώση τά ναπολεόνια, ό κ. Ρισανέλ επανέλαθε την έρώτησίν του, συνοδεύσας αυτήν με μίαν έκφραστικωτάτην παντομίαν.

— Που εδρισκόμεθα; ήρώτησε.

Οι Ιθαγενείς άπεκρίθησαν με μίαν μόνην λέξιν: "Σάφφι!"

Και ό γεροντότερος από αυτούς συνεπλήρωσε την πολύτιμον πληροφορίαν, έκτεινώς την δεξιάν του χείρα προς δυσμάς.

"Αμέσως ό κ. Ρισανέλ έβγαλεν από την άκένωτον πολυθρόναν του ένα χάρτην του Μαρόκου και τον άπλωσεν επί της σανίδος, ή οποία του έχρησίμευεν ως τράπεζα.

"Ασυνήθιστος να διαβάξη χάρτας, δεν εδρεν άμέσως την λέξιν Σάφφι, άλλ' ό κ. Δυπόν του την έδειξεν.

"Ο εκατομμυριούχος έθεσε τον δάκτυλόν του εις τό υποδειχθέν σημειον του χάρτου, κατόπιν, άφου έδωσεν εις τους Ιθαγενείς τά δυό χρυσά νομίσμα-

τα, επανήρχισε την παντομίαν του διά να τους έρωτηση, έν τό Σάφφι ήτοπλήσιον εις τό μέρος όπου εδρισκοντο. Οι Ιθαγενείς ένέυσαν καταφατικώς.

— Τότε λοιπόν, άνέκραξε θριαμβευτικώς ό κ. Ρισανέλ, δεν είμεθα μακρὰ από τό Μαρρακέκ;

Οι Ιθαγενείς έξέτειναν πάλιν την χείρα, διά να δείξουν ότι και ή πόλις αυτή εδρισκετο κάπου εκεί.

"Ο κ. Ρισανέλ ήξυρεν ήδη άρετά.

— Καλά, ειπεν. "Αφου εδρισκόμεθα εις τά περίχωρα του Μαρρακέκ, ή δουλειά μάς πάει καλά!

"Ο εκατομμυριούχος καθήσυχασε, διότι εις τον οδηγόν που ειχε προμηθευθή εις τό Παρίσι από τους τραπεζίτας του, ένθυμείτο καλώς, ότι ή πόλις αυτή έσημειούτο ως μία από τας κυριώτερας του Μαρόκου, μαζί με τό Φέζ, τό Μεκινέζ και τό Ραμπάτ. Και ήλπίζεν ότι εκεί θά εδρισκε μίαν άρχήν, μίαν έξουσίαν, Ικανήν να τον άπαλλάξη από τους υπόπτους ανθρώπους, τους όποιους έσπερνε μαζί του.

— Θα πάμε 'ς τό Μαρρακέκ! ειπεν άμέσως.

"Ο κ. Δυπόν, πειθήνιος πάντοτε, ύπεκλήθη.

— Εις τας διαταγας σας, κύριε, ειπεν. "Αν ό χάρτης λέγη άλήθεια, ή πόλις αυτή δεν απέχει παρά καμμιά εκατοστή χιλιόμετρα.

— "Απλως περίκατος! ειπεν ό Τζούλης.

"Ο γραμματέυς τψ έρριψε βλέμμα μίσους.

"Ο κακούργος ήσθάνετο, ότι ό νεαρός ήλεκτρολόγος άπετέλει δι' αυτόν ένα κίνδυνον. Χωρίς να εινε έντελώς βέβαιος, έφοβείτο μήπως ό Τζούλης ειχε ιδή τον προνομισμόν άξονα της έλικος και μήπως άκόμη ειχε μαντεύση, ότι ή πτώσις του εκ της κλίμακος, ή οποία όλίγον έλειψε να τον σκοτώση, ειχε προκληθή επίτηδες υπό του γραμματέυς.

Διά τουτό ειχεν άποφασίση ναπαλλάχθ' από τον όχληρόν αυτόν κ' έπερίμενε να παρουσιασθή ή κατάλληλος ευκαιρία.

"Αλλά πρό του άθφου και άγνου βλέμματος, τό όποιον προσήλωνεν επάνω του ό Τζούλης, αί ύποψίαι του Μαρκησιου έξησθενοούντο. "Οχι, όχι, έσυλλογίζετο, δεν θά ένόησε τίποτε..

Οι Μαροκινοί, νομίζοντες ότι έτελείωσεν ή συνομιλία, ήτοιμάζοντο, άπαθείς πάντοτε επί των μικροσώμων λευκών όνων των, ναπομακρυνθόν' άλλ' ό κ. Ρισανέλ τους έσταμάτησε και πάλιν.

"Εβόθισεν εκ νέου την χείρα εις τά βάθη της πολυθρόνας του και άνέσυρε νέαν δράκα χρυσοών νομισμάτων, τά

όποια επέδειξεν εις τους Ιθαγενείς.
 "Τι να θέλη άκόμη; έσυλλογίσθησαν αυτοί. καλαντεύομενοι μεταξύ της επιθυμίας του ναποκτήσουν τά νέα νομίσματα και του ναπαλλάχθουν από τον Εύρωπαίον αυτόν, τον όποιον δεν συνεπάθουν διόλου.

Αυτήν την φοράν, ή μιμική του κ. Ρισανέλ ήτο σαφής: Είχεν άρπάση από τον χαλιόν, καθώς διήρχετο έμπροσθέν του, ένα από τους μικροσώμων λευκών δρους, κ' έδειχνε διά νευμάτων, ότι επιθυμούσε να τον αγοράση.

"Ο Τζούλης έπεδοκίμασεν αυτήν την ιδεάν και ό Λουλού επίσης.

Και ήρχισε τό παζάρευμα.

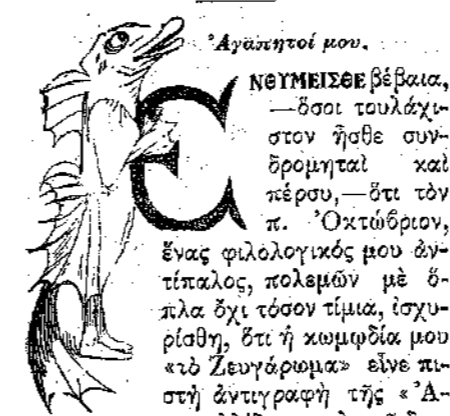
Οι Μαροκινοί παζαρεύουν πολύ. Κ' έχρησιάσθη παντομίμα δλοκλήρου τέταρτου της ώρας, — έκφραστικωτάτη παντομίμα, ή οποία πολύ διασκέδασε τους θεατάς, — εις να κλείση αυτή ή συμφωνία. Κι' ένψ τά ζώα μόλις ήξιζαν τρία ναπολεόνια, οι Μαροκινοί κατώρθωσαν ναποσπάσουν από τον κ. Ρισανέλ δέκα.

Κατέβησαν τότε από τά γαϊδουράκια των και τά παρέδωσαν εις τους νέους των ιδιοκτητάς, ήτοι εις τον Λουλού και τον Τζούλην.

"Επειτα έξεκίνησαν ήμεροι, άξιοπρεπείς, υπερήφανοι, άλλα πεζοί/

(* Έπειτα συνέχισαι) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ανησυχήσατε τότε, ήρωτήσατε και σάς άπήντησα, — "Αθηναϊκή "Επιστολή" του 47ου φύλλου του 1914, — ότι τον κύριον αυτόν τον κατεμήνυσα επί συκοφαντία: σάς έξέφρασα δέ την έλπίδα, ότι ή δικαιοσύνη της πατρίδος μου θά με Ικανοποιεί. "Ισως θά είχατε την περιέργειαν να μάθετε τι απέγεινεν ή φιλολογική αυτή δίκη. Σας πληροφορώ λοιπόν σημερον, ότι δεν έγεινε διόλου και... ούτε θά γίνη.

"Η μνήμη μου άπερρίφθη ως αστήρικτος και ό έχθρός μου άπηλλάχθη προχθές της κατηγορίας διά βουλεύματος, — χωρίς δηλαδή να παραπεμφθή εις δίκην, — διότι, λέγει, ή πράξις διά την όποιαν τον κατεμήνυσα, δεν ήμπορούσε να χαρακτηρισθή και να καταδιωχθή ως συκοφαντία.

Μά καλά, — θάπορήσετε με τό δικησας, — όταν κατηγορή κανείς ένα συγγραφέα, αναποδείκτως, ότι εκλεψε τό έργον του άλλου και τό παρουσίασεν ως ιδικόν του, τί άλλο κάμνει παρά τον συκοφαντεί; Δεν πρέπει λοιπόν να παραπεμφθή εις τό δικαστήριο, να τιμωρηθή; "Οχι, άπαντούν οι δικασταί κατά τους "Ελληνικούς νόμους, αυτό δεν εινε συκοφαντία. Και θά σάς τό εξηγήσω, διότι εινε πράγματι περίσογον. Λοιπόν, συκοφαντία, κατά τον νόμον, εινε όταν αποδίδη κανείς ψευδώς εις τον άλλον μίαν πράξιν, ή οποία αν ήλθήθε, θά τον έξέθετεν εις ποινικήν καταδίωξιν. "Ο έχθρός μου με κατηγορήσεν ότι εκλεψα την «Αμαρυλλίδα» του κ. Δροσίην. "Αν ήλθήθεν αυτό, θά κατεδιωκόμην, θά έτιμωρούμην διά την κλοπήν; "Οχι, διότι ό έλληνικός νόμος μόνον τά θεατρικά έργα αναγνωρίζει ως ιδιοκτησίαν του συγγραφέως και τά προστατεύει κατά της κλοπής. Τά άλλα όλα τάφινει άπροστάτευτα. "Η «Αμαρυλλίς» εινε δτήγημα. "Αρα ήμπορούσα να την κλέψω και να την κάμω κωμωδίαν ή δράμα, χωρίς να πάω φυλακή. "Ο έχθρός μου δεν μου άπέδωσε πράξιν, που αν την έκαμνα, θά έτιμωρούμην. "Αρα αυτό που έκαμε, τυπικώς, δεν εινε συκοφαντία.

"Αν ήμεθα εις την Εύρώπην, όπου όλων των ειδών τά πνευματικά προϊόντα αναγνωρίζονται ως ιδιοκτησία και προστατεύονται υπό του νόμου, μάλιστα, ό έχθρός μου θά παρεπέμπετο και θά έδικάζετο επί συκοφαντία. "Αλλ' έδώ, χάρις εις τό άτελές, τό μονομερές του έλληνικού νόμου, άπαλλάσεται διά βουλεύματος. "Η δικαιοσύνη λοιπόν της πατρίδος μου, εις την όποιαν καθώς σάς έγγραφα τότε, είχα τάς έλπίδας μου, δεν ήμπορεσε, έλείψει νόμου, να με Ικανοποιήση. Δεν εινε πολύ περίεργον αυτό και δεν αξίζε να τό μάθετε; Διότι ποτέ βέβαια δεν θά έφαντάζεθε, ότι δι' ένα κατ' ούσίαν συκοφάντην, δικαιο δικασταί, με τον νόμον εις τό χέρι, θά έλεγαν: "Οχι, δεν εινε συκοφάντης και δεν είμπορούμεν να του κάμωμεν τίποτε!"

Μόνον εις την "Ελλάδα, βλέπετε, είμπορεί κανείς να συκοφαντή και να μένη άτιμώρητος, να συκοφαντηται και να μήν είμπορή να Ικανοποιηθή.

"Αλλ' ετυχώς υπάρχουν και άλλοι τρόποι Ικανοποιήσεως... "Αφου άπερρίφθη ή μνήμη μου, έστειλα εις τον κ. Κωστήν Παλαμάν, τον κορυφαίον των ποιητών και των λογίων μας, την «Αμαρυλλίδα» και τό «Ζευγάριμα», και τον παρεκάλεσα να τά διαβάση και τά δυό και να κρίνη αν τό ένα εινε κλεμμένον από τό άλλο. Και ό φιλολογικός αυτός κριτής, ό άρμοδιώτερος πάντων, έξέδωσε την άπόφασίν του: Μου έστειλε δηλαδή ένα γράμμα, τό όποιον με την άδειάν του, έδημοσίευσεν εις τας εφημερίδας.

"Ιδού τί μου λέγει εις τό γράμμα αυτό:

"Φίλε μου. "Απορώ πώς πήρες τόσο στα σοβαρά την κατηγορία που σου απαγγέλαθη. Λογοκλόπος; "Επρεπε να γελάσης.

"Εδχαριστώ για τό Ζευγάριμα. Τό διάβασα... Εινε δικό σου έργο, με τη σφραγίδα σου, σφραγίδα και τη φορά τούτη ντόπια ζακυθινή. "Αν ήσουν κανένας πρωτόγαλτος, μπορούσες ν' άπολογηθής. Μά ύστερ' από τόσο χρονών τέτοια φιλολογική έγγραφα, να λες πως δεν κλέφτεις; Δεν έχει νόημα! Βέβαια, ή υπόθεσις έχει όμοιότητα με την "Αμαρυλλίδα. Μά πόσα θέματα μοιάζουν! Και από τά πιο όμοια δεν μπορεί να βγούνε τά πιο άμοιαστα; Τό Ζευγάριμα μοιάζει με την "Αμαρυλλίδα καθώς μία έξοχή της Ζακύνθου μ' ένα χωριό της Εύβοίας κ' αν μοιάζης εσύ με τό Δροσίην, θά μοιάζη και τό έργο σου. "Αφίνω πως ό Πρόλογός σου δεν άφίνει καμμιά άμφιβολία για τον τρόπο που φαντάστηκες και δούλεψες την κωμωδία σου. Μά και χωρίς τον Πρόλογο, τά ίδια θά σου έγγραφα. — Με φιλικούς χαιρετισμούς Κ. Παλαμάς.

Δεν νομίζετε τώρα, ότι αυτό τό γράμμα του μεγάλου μας ποιητού με Ικανοποιεί πολύ καλλίτερα, πληρέστερα, άφ' όσον ήλπίζα να με Ικανοποιήση τό δικαστήριο;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αί μεγάλοι σκέψεις εδρισκονται εις την καρδίαν.

"Η ετυχία όμοιάζει με την ήχώ: άπαντά, άλλα δεν έρχεται.

Μόνον διά την καλωσύνην σου θά γαπάσαι ειλικρινώς. Α. Α.

Πῶς θὰ ἀνήγγελαν τὴ φοβερὴ εἰδησίην στοὺς κυρίους, ὅταν θὰ ἐπέστρεψαν ;

— Ἀς ἀρχίσουμε ἀμέσως ὄλοι τὰς ἐρευνάς, ἀλλοὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἀπ' ἐκεῖ, διέταξεν ἡ μίς Μῶδ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ λάβουμε κάποι μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο. Ἐμπρός ! Ἀς ζητήσωμε, ἄς εἰδῶμε τὴ Βερανζέρα !

Οἱ ὑπηρετῆται, στὴ θλίψιν τους, στὴν ταραχὴ τους, δὲν ἤθεσαν πιά τί ἐκάναν. Ὁρμησαν, ἄλλοι πρὸς μιὰ διεύθυνσιν καὶ ἄλλοι πρὸς ἄλλην, κ' ἐρωτοῦσαν στὴν τύχην τοὺς διαδάτας.

Μῶνον ὁ Ἐρρίκος Μακλου εἶχε μείνῃ στὸ μέγαρον. Τὰ εἶχε χάσῃ ὁ δυστυχής. Στὴν ἐξαφάνησιν τῆς Βερανζέρας ἐβλεπε τὸ χεῖρ τῆς συμμορίας Πλὸν καὶ ἐνόμιζε πῶς εἶχε φθάσῃ ἡ τελευταία του στιγμὴ. Δὲν εἶχε πιά δύναμιν οὔτε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ ἀφανισμένος, πρέμων σὰν φύλλον στὸν ἀνεμῶ, εἶχε πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸν διάδρομον.

Σὲ λίγο, ἓνα αὐτοκίνητο ἐσταμάτησεν πρὸ τῆς κηλιδωτῆς ἐξωθύρας τοῦ μεγάρου. Δύο κυρίαι ἠλικιωμένες, μὲ λευκὰ μαλλιά, κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μὲ ὕψος ἔντρομον εἰσήλθαν στὸ μέγαρον, ἔπου δὲν εὐρήκαν παρὰ τὸν θαλαμηπόλον.

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, εἶπε ἡ μία μὲ χεῖλην τρέμοντα, ὅτι ἡ μικρὴ μας Βερανζέρα ἐχάθηκε ; Καὶ ἀφίσαμε στὸ θέατρο τὸν κόμην καὶ τὴν κόμησσαν Δε-Πλερβιλ, ποὺ δὲν ἔχουν εἶδῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ δράμα. Ποὺ μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί ; Τὸ ἀναζητοῦν τοῦλάχιστον ;

— Μάλιστα, κυρία, ὄλοι οἱ συνάδελφοί μου τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Πρὸ ὀλίγου ξεκίνησαν μὲ τὴ μίς Μῶδ, τὴν παιδαγωγὸν τῆς δεσποινίδος.

— Εἰδοποιήσατε τὴν Ἀστυνομία ;

— Ὅχι, κυρία, δὲν εὐκαιρήσαμε ἀκόμη.

— Μὰ, εὐλογημένοι, ἀπὸ

ἐκεῖ ἐπρεπε ν' ἀρχίσεται Ἄχι μεγάλο κακὸ ποὺ μὰς βρήκε ! Τρέξε ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαστυνόμου, στὰ Ἡλύσια - Πεδία, καὶ φέρε χωροφύλακες. Κάμε γρήγορα, παιδί μου, μὴ χάνῃς οὐτε λεπτό. Πάρε τὸ αὐτοκίνητό μας, ποὺ περιμένει ἔξω. Ἔμεις θὰ πάρωμε ἓνα ἄλλο, γιὰ νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ Γαλλικὸ θέατρο, νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν κόμην καὶ τὴν κόμησσαν.

Ἐνα αὐτοκίνητο ἐφευγε μὲ ἑλπίην τὸν τὴν ταχύτητα. (Σελ. 96, στ. β')

Πρὸ τῆς ἐπιτακτικῆς συμβουλῆς τῆς σεβασμίας αὐτῆς κυρίας μὲ τὸ εὐγενικὸν καρουσιαστικόν, μὲ τὰ ὄμοια λευκὰ μαλλιά, ὁ Ἐρρίκος Μακλου δὲν ἐδίστασε. Χωρὶς κἄν νὰ βγάλῃ τὴ λευκὴν του ποδιά ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο τῶν δύο κυριῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ μισήν ὥραν ἐπανέφεραν στὸ μέγαρον τὴν μίς Σμύθσον λιποθυμισμένην μέσα ἔς ἓνα ἀμάξι. Τὴν παιδαγωγὸν συνόδευεν ἡ θαλαμηπόλος. Αἱ μάταιαι ἐρευναὶ τῶν τῶν εἶχαν φέρῃ στὴν λεωφόρον Μαρσῶ καὶ ἐκεῖ ἡ δυστυχὴς μίς Μῶδ εἶχε χάσῃ τὰς αἰσθήσεις. Καὶ τὴ στιγμὴν ποὺ ἐφθάναν στὴν δόδον Ρυϊδαέλ, ἡ θαλαμηπόλος διέκρινε τῆς δύο ἠλικιωμέναις κυρίαις, ποὺ ἀπεμακρύνοντο μέσα ἔς ἓνα αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο, ὄλοι οἱ ὑπηρετῆται ἐπανήλθαν ἀπογοητευμένοι. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸ παραμικρὸν ἔχνος.

Κατὰ τὰς πέντε ἡ ὥραν, ἦλθε καὶ ὁ Ἐρρίκος Μακλου. Ἦτανε σὰν τρελλὸς ὁ κακομοῖρης. Ἐπέστρεψε πεζός. Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὸν εἶχε ὀδηγήσῃ στοῦ ὑπαστυνόμου, εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἐρευνῆσε κάθε γωνιά τοῦ κήπου. (Σελ. 96, στ. γ')

— Ὁ ὑπαστυνόμος, εἶπε, ἐτήλε φώνησε στὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Οἱ πιστοὶ ὑπηρετῆται εὐρίσκοντο σὲ ἀπελπίσια. Ἐκλαίαν καὶ ὠδύροντο. Μερικοί, ἂν καὶ εἶχε σκοτεινιάσῃ πιά, θέλησαν νὰ ἐρευνηθῶν ὀκλήμην μιὰ φορὰ τῆς πύθωνες γωνίας τοῦ πάρκου.

Μέσα ἔστων θρήνων καὶ τὸν ὄδυρμα τῶν ὑπηρετῶν, κατέφθασε ἔστω μέγαρον ὁ Ἐρβελίν μὲ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ὁ τέταρτος εἶχε πάῃ ἔστω Γαλλικὸ θέατρο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμην καὶ τὴν κόμησσαν.

(Ἐπιτελεῖ συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤῆ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 93)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, μὲ κατεβασμένον κεφάλιν : — Καὶ τί θὰ φταῖν ἐγώ ;

ΑΝΑΡΕΑΣ, ἐγκατακλιθεὶς : — Καὶ σύ, Δινοῦλα, ἂν ἀγαπᾷς τὸν ξάδελφό σου, μὴ ξαναβγάλῃς ἱλαρὰ καὶ μὴ ξαναπάθῃς δυσπεψία ! Τρέμω ἀκόμη μὲ τὴν ιδέα πῶς θὰ ξανακινδυνεύσῃς νὰ σοῦ μπουγαδιάσουν τὸ στομάχιν !

(Φεύγει μὲ γέλιον) Ἄ, μὰ ἐκεῖνη ἡ μπουγάδα μούκανε μεγάλη ἐντύπωσιν ! Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω !.. Χά, χά, χά !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ ΔΙΝΟΥΛΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ὁ ἔξάδελφος Ἄνδρέας μὰς κορόιδεψε.

ΔΙΝΟΥΛΑ : — Ναι, μὰ ἐξ αἰτίας σου γιὰ νὰ πῆς ἐσὺ τόσες ἀνοήσιαι, μ' ἔκαμες νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ ἄλλες τόσες !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐσὺ ἀρχίσες τῆς χοντρῆς φευτιῆς !.. Ἄς εἶνε, ἄς μὴ μαλώσωμε πιά κ' ἄς ἴδωμε πῶς θὰ περάσωμε εὐχάριστα τὴν ὥραν μας, ὡς νὰ γυρίσῃ ἡ μαμμά.

ΔΙΝΟΥΛΑ : — Καλὰ λές, Πετράκη... Ἄ, μπᾶ ! ὁ Ἄνδρέας ἔεχασε τὸ μπαστοῦνι του τρεῖς γρήγορα νὰ τὸν προφθάσῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἀστετεύσαι ;.. Αὐτὸς τώρα, μὲ τέτοια ποδάρια ποὺ ἔχει, θὰ εἶνε φθασμένος ἔστω σπίτι του.

ΔΙΝΟΥΛΑ : — Κύνταξ νὰ ἴδῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον μὴν εἶνε ἔστω ἀντικρινὸν βιβλιοπωλεῖο. Συχνὰ στέκεται ἔστω βιβλίνες καὶ κυττάζει τὰ καινούργια βιβλία.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, τρέχει ἔστω παράθυρον καὶ κυττάζει ἔξω : — Οὔτε Ἄνδρέας οὔτε τίποτα... Μόνον τρεῖς κοριτσάκια παίζουν σχοινάκι καὶ δύο παιδιὰ κάνουν κανονιά. (Ἐπιστρέφει) Βάζω τὸ μπαστοῦνι ἐμαυτῇ τῇ γωνία, κ' ἂν ἔλθῃ νὰ τὸ πά-

ρῇ ὁ ἔξάδελφος Ἄνδρέας, θὰ τὸ ἴδῃ... Ἐλα τώρα, Δινοῦλα, τί θὰ παίξουμε ; ΔΙΝΟΥΛΑ, σὺβιέται : — Τι ;.. τί νὰ παίξουμε ;.. Δὲν βρίσκω τίποτα. (Ἐξάφην ἀνοίεται ἀπὸ τὸν θόρον μιὰ δεξιά κροαὴν συνοδευομένη ἀπὸ γοερὰ κλάμματα. Ὁ Πετράκης καὶ ἡ Δινοῦλα τρέχουν ἔστω παράθυρον.) ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἄ ! εἶνε τὰ δύο παιδιὰ ποὺ μάλωναν προτῆτερα ! Τὸ ἓνα ἔπεσε κάτω καὶ τᾶλλον τᾶβαλε ἔστω πόδια !

ΔΙΝΟΥΛΑ : — ὦ, τὸ καίμενο ! λυτῶσε !.. Πιάνει τὸ πόδι του. Θὰ τοῦ γδάρθῃς χωρὶς ἄλλο ! ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Πιάνει τὸ χεῖρ του... ἴσως θὰ τᾶθγαλε.

ΔΙΝΟΥΛΑ : — Πιάνει τὸ κεφάλιν του... ἴσως θὰ τᾶσπασε ! ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Πιάνει τὴν ράχιν του... Μὴν ἔσπασε τὴ σπονδυλικὴν του στήλην ; ΔΙΝΟΥΛΑ : — Πιάνει τὸ στομάχιν του... Μὴν ἔχει κανένα πόνον ;.. Γαστρικὴν ἢ ἐπαθε ! Πετράκη, μού ἤλθε μιὰ ιδέα. ὦ, τί ὄμοια ποὺ εἶνε ἡ ιδέα μου !.. Κατέβα γρήγορα τὴ σκάλα καὶ φέρε ἐπάνω αὐτὸ τὸ παιδί. Θὰ τὸ γιατρέψουμε !.. Γρήγορα, Πετράκη, τρέχα νὰ τὸ φέρῃς ! ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐχεις δίκην ! Θὰ τοῦ πιάσωμε τὸ σφυγμὸν του, θὰ τοῦ κυττάξουμε τὴ γλώσσάν του, θὰ τοῦ βά-

λομε καταπλάσματα... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον παιχνίδι ! Τρέχω ! (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΝΟΥΛΑ, μόνη.

(Πηγαίνει πάλιν ἔστω παράθυρον καὶ κυττάζει ἔξω.) Τὸ παιδί εἶνε ἀκόμη πεσμένο...

«Βγάλε τὴ γλώσσάν σου !» (Σελ. 105, στ. γ')

Ἄ, νὰ ὁ Πετράκης... πηγαίνει κοντὰ του, τοῦ μιλεῖ... τὸ βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ... Τὸ σήκωσε !.. Τώρα τὸ πιάνει ἀπὸ τὸ χεῖρ... Ἐρχονται !.. Τὸ παιδί κουτσάινει λιγάκι... Ἄ, νὰ ! τώρα μπήκαν ἔστω πόρταν μας... (Φεύγει γρήγορα ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἀγγαίνει ἔστω τοιαύτην.) Ἐχει ἐδῶ ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ περι-

ποιηθοῦμε... Ἄ, λείπει ἓνα κουτάλι, γιὰ νὰ τοῦ κυττάξωμε τὸν λαιμό, καὶ παντὶ γιὰ τοὺς ἐπιδέσμους. Πάω νὰ φέρω. Ἄ, νὰ τὸ εὖδος ἀκούω ποὺ ἀνεδύονται τὴ σκάλα. Τρέχω νὰ τοῦ ανοίξω τὴν πόρταν !

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΝΟΥΛΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ, ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ἐμφανίζεται ὁ Γιαννάκης, ἐπιβαταζόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν Πετράκη καὶ τὴν Δινοῦλαν ποὺ τὸν ὀδηγοῦν ἐστω διδάνιν. Ἐλθὼν, μὲ τὸ ἄλλο χεῖρ, κρατεῖ ἓνα κουτάλι καὶ μερικὰ παντὶ, ποὺ τὰ φέρει περιόντιας ἐστω τοιαύτην.)

ΔΙΝΟΥΛΑ : — Πῶς σὲ λένε ; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : — Γιαννάκη.

ΔΙΝΟΥΛΑ : — Λοιπὸν, Γιαννάκη μου, μὴ φοβάσαι καθόλου. Ἐμεις θὰ σὲ περιποιηθοῦμε καὶ θὰ σὲ γιατρέψωμε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ξαπλώσου ἐδῶ ἐστω διδάνιν.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : — Δὲ χρειάζεται.

ΔΙΝΟΥΛΑ, ἐπιτακτικῶς : — Ἄ ! ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς καλὰ, πρέπει νὰ μὰς ἀκούς ! Ξαπλώσου γρήγορα ! (Ὁ Γιαννάκης ξαπλώνεται ἀδεῖως ἐστω διδάνιν, σπρωγόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν Δινοῦλαν καὶ τὸν Πετράκη.) Ἐλα, τώρα βγάλε τὴ γλώσσάν σου !

(Ἐπιτελεῖ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸν παλαιὸν καιρὸν Τὸν ΙΖ' αἰῶνα, εἰς τὸ Νιουκαστ ε λ τῆς Ἀγγλίας οἱ μέθυσοι ἐπιμωροὺν τὸ ὡς ἔξῃς : Τὸς ἔβαζαν μέσα εἰς ἓνα βαρέλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο μόνον τὰ πόδια των, τὰ χεῖρα των, καὶ τὸ κεφάλιν των, καὶ οὕτω τοὺς περιέφερον εἰς ἄλλην τὴν πόλιν. Ὅσον δὲ ἡ μέθη ἦτο βαρυτέρα, τόσο ὁ περίπατος τῆς διαπομπεσίας ἐγίνετο μακρότερος.

Μεθυστικοπαγὶς Οἱ μαῦροι τῆς Κεντρίας Ἀφρικῆς μεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ εὐφυὲς τέχνασμα, διὰ νὰ πιάνουν τοὺς πικροὺς ζωντανούς. Δένουν καλὰ ἐπάνω εἰς ἓνα

δένδρον μιαν ξηρὰν κολοκύνθην (φλάσκων) μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν βάζουν ἓνα μεγάλο καρῦδι. Ὁ πίθηκος πλησιάζει καὶ χάνει τὸ χεῖρ του μέσα εἰς τὴν τρύπαν τῆς φλάσκας, διὰ νὰ πάρῃ τὸ καρῦδι. Τὸ χεῖρ του ὅμως, κλειστόν, δὲν χωρεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν. Κι' ἐπειδὴ ὁ πίθηκος δὲν ἔχει τὴν ἐξυπνάδα νὰφίση τὸ καρῦδι καὶ νὰ φύγῃ, μένει ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος, ἕως ὅτου ἀναβαίνουν οἱ μαῦροι καὶ τὸν πιάνουν. !

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ α') Παίγνιον

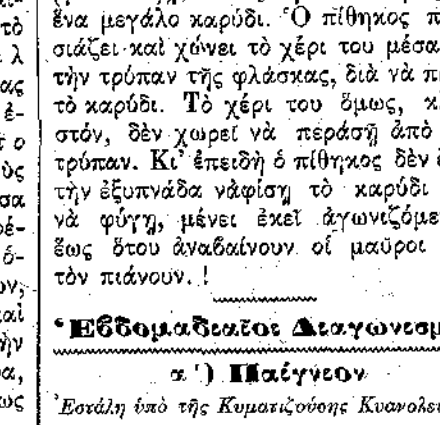
Ἐστιάλη ὑπὸ τῆς Κυριαζούσης Κωνσταντίνου

Table with 4 columns and 3 rows of Greek letters: ΟΣ ΠΗ ΦΕΙ ΟΣ, ΑΑ ΚΗ ΡΑ ΣΟΣ, ΝΕΙ Α ΧΘΟΣ ΦΙΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος.

Δηλώσις: Αἱ λύσεις—δωρηθήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμεου.

β') Μαγικὴ εἰκὼν Ἐστιάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

Ὁ σπᾶνός αὐτὸς κύριος φωνάζει τοῦ παιδιοῦ του. Ποῦ εἶνε ;

Λύσεις τοῦ ΙΙου φύλλου α) Un bienfait n'est jamais perdu. — β') Λουλού, Τζούλης, Δυπὸν, Ἐρβελίν, Λεγίστ, Δενιζῶ, Λαρζ.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀναγένεσις τῆς συνδρομῆς του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΨΟΦΙΟ ΤΩΝ ΒΡΗΚΑ

Ήτο χειμώνας. Τό γυόνι είχε σκεπάσει τήν γήν και τό κρύο δέν άστειόθετο. «Σύρε, παιδί μου, είπεν ή μητέρα εις τό παιδί της, σ'ό λόγγο νά φέρης μερικά ξύλα γιατί δέν έχουμε». Αλλά πός νά πηγαίνη μόνος, πού ήτο δειλός; Τέλος φιλοτιμηθείς και μη θέλων νά δώση και άλλο π ράδειγμα στή μητέρα του, άποφάσισε νά πηγαίνη.

Τό μεσημέρι επέστρεψε μέ τό ξύο του φορτωμένο κατακέφαλα ξύλα. «Θά πηγαίνο και πάλι, μητέρα» είπε. Και ξαναπήγε. Τό βράδυ επέστρεψε μ' ένα περιεργό φορτίο : Σ'ό ένα μέρος του ξύου είχε φορτωμένο ένα λύκο και σ'ό άλλο ξύλα. «Γιά δίδες μητέρα, είπε, εκεί πού έκοβα ξύλα άφαιρησε νά με φάγη. Μά έγω μία πού του έδωκα σ'ό κεφάλι, τόν έστειλα.»

Η μητέρα εννόησε τήν ψευτιά και άλειψε τήν θύρα μέ ζυμάρι, τό όποιον ξεράθηκε από τήν παγωνιά. Τήν νύκτα οι σκύλλοι του δρόμου έβουαν τήν θύρα γιά νά φάγουν τό ζυμάρι. Εόπησε τό παιδί και ρωτή τήν μητέρα του: — Πούδς κτυπά τήν πόρτα; —Είνε οι λύκοι και γυρεύουν τόν σύντροφό τους πού τόν σκότασεσ άπήνησε ή μητέρα. Τότε τρομαγμένο τό παιδί της λέει «Πές τους μητέρα, μά τό Θεό..... φάγοι τόν βρβηκία!»

Εδαίοθητος Βράχος

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Ένα βράδυ, καθήμεθα όλη ή οικογένεια στην τραπέζια, γύρω σ'ό τραπέζι, και συζητούσαμε. Αλλά άφηνες, άκούσαμε νά παιζει τό πιάνο στην πλαϊνή κάμαρα μόνο του! Κατ' άρχάς εννοήσαμε ότι ήτο κανένα παιδί, αλλά όταν είδαμε ότι όλοι ήσαν παρόντες, έτρομάσαμε φοβερά.

Τά μικρά μου τ' αδελφία τρολλά σχεδόν από τό φόβο, έτροβαν στην άγκαλιά της μαμάς, ένώ ταύτοχρόνος έφώναζαν «στοιχειό! στοιχειό!»

Έγώ και ό μπαμπάς τρέξαμε άμέσως νά ιδούμε τί συμβαίνει. Αλλά γελάσαμε μέ τήν καρδιά μας, όταν είδαμε τήν μεγάλη σακατερή μας γάτα νά κάθεται επί τών πληκτρών του όργάνου.

Ίδου τι είναι νά φαντάσματα και τά στοιχειά.

Πολικός Αστήρ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πρό τινος, ένας νέος συμμαθητής μου, άφου έμαθεν ότι ζούν άμφότεροι οι γονείς μου, μου είπε μέ ύφος λυπημένο: «Τί ευτυχής πού είσαι! ή ή και ό πατέρας σου και ή μητέρα σου...» Μετά τινος ήμέρας άκούω τόν συμμαθητήν μου Π., χαλόν τόν άκουσθη, νά λέγη εις έκείνον, ό όποιος μέ έμακάρισε: «Τί καλά, έσύ έχεις όλα σου τά μέλη σ'αυ' άν ευρισκόμουνα στή θέσι σου, θά έλογιάζακ τόν έαυτό μου γιά ευτυχέστατο». Προχθές τέλος, τήν όρα πού έρχόμουνα σ'ό σχολείο, ήκούσα ένα έφημε-

ριδοπόλην, από τόν όποιον ό χαλός συμμαθητής μου ήγόρασε μίαν έφημερίδα, νά του λέγη: «Αχ, άς είχα και έγω τά μέσα νά επήγαινα σχολείο νά μάθω κάμποσα γράμματα! Σάς βλέπω κάθε πρωί τά σχολειάρια νά πηγαίνετε σχολείο και μουβρεχεται νά κλάψω». Ο συμμαθητής μου έδάκρυσε και άφου είπε δύο λόγια παρηγορητικά σ'όν έφημεριδοκόπη, τράβηξε γιά τό σχολείο.....

Δέν σάς φαίνεται τώρα, ότι ή ευτυχία είναι ένα πράγμα, τό όποιον ύπάρχει εις τόν καθένα υπό διάφορον μορφήν; Ένώ τουλάχιστον συνεπείρω, ότι καθένας από ήμάς έχει και τήν ευτυχίαν του, αλλά δέν είμπορει νά τήν ιδή, νά τήν άναγνωρίση μόνος, έχει ανάγκην νά του τήν ύποδείξη κάποιος.

Χάρων

ΑΝΘΙΣΤΑΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

5. ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Στή Βαλκανική Σημαρία τό άμερικόνο.

Ξεθαρραμένη άμυγδαλιά
μυρός σ'ό παράθυρό μου
στρέφει τρολλά τό φουρτωτό
κι' άλάνθιστο πορτί
και τήν λυγίζει ό άνεμος
του έρημικού μου δρόμου
και γέρνει εκείνη πούλιοντα
σ'αυ' άνέμου τήν δομή.

Πέρα βογκούνε έρημικά
και γέρνουν τά κλάμα
μά δώο γλυκαίνει ή όφι της
τή μάση σ'αυτοκρά.
Όμορφη πούνη, άπως γυρνά
μυρός σ'αυ' κλειόμενα τζάμια
ή φουτωτή, ή μορτίκι
λευκή της συντροφιά!...

Κι' άπάνω σ'αυ' κλαδάκια της
τό μάγο χελιδόνι
θά χτίση και μέ τριγμούς
τήν όμορφη, φωλιά,
νά κηλαϊθή τήν άνοιξή
και τήν άμυγδαλιά.

Κι' άν κ'όρη ξάφρον ή παγωνιά
κι' άν μάς πλάκωση γιόνι
αυτή θά στήνη άπειράση
κι' αυτή θά μακαρίνη
έδορα διαλά σ'αυ' όλοις της
σ'αυ' άγέρα τά φίλα!...

Τέλλος Άγρας

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Όταν είμεθα δεκατέτεις έτών, μου διηγείτο ή εξαδέλφη μου, είχαμεν ένα καθηγητήν σ'ό σπίτι, τόν όποιον δέν ήμπορούσαμε καθόλου νά ύποφείρωμεν. Απεφασίσαμεν λοιπόν μέ τόν έξής τρόπον νά του δώσουμε τά παπούτσια του: Νά του κάμνη μορφασμόν ή μία, ένθ' θά έστρεφε νά εξηγήση κάτι τί εις τήν άλλην, και τανάπαλιν.

Μίαν ήμέραν, ένθ' ό καθηγητής προσεπάθει νά εξηγήση κάτι τ'ήν αδελφήν μου και έγω έκαίμα τόν προαποφασισθέντα μορφασμόν, γυρτζει έξαφνα και μέ βλέπει σ'ε τέτοιο χαλι φαντασθήτε τόν θυμόν του! Σηκώνεται άμέσως, άρπάζει τό καπέλλο του και φεύγει χωρίς νά μάς ειπή λέξι. Από τότε δέν είξέρουμεν τί άπένευε, ούτε τόν ξαναείδαμε πλέον. Είπαμε δέ εις τήν μαμά, όταν μάς ήρώτησε τήν αιτίαν, ότι ή μία από μάς είχε αθθαδίση, και επειδή αυτός ήτο πολύ νευρικός, θυμωσε και έφυγε. Η μαμά μάς έμάλασε πολύ αλλά τό πάθημά μας δέν μάς έγεινε μάθημα, διότι τά ίδια έκάμιαμεν και εις τόν διάδοχόν του καθηγητήν. Με τήν διαφοράν ότι αυτός ήτο πολύ πολύ καλός, και δέν μάς είδε ποτέ νά μορφάζομεν, διότι ήτο πολύ πολύ..... μύωψ.

Νησιωτοπούλα

Ο ΤΟΛΣΤΟΪ ΚΥΝΗΓΟΣ

Ο Λέων Τολστόϊ, άφου επί πολλά κατό σειςάν έτη πήδηξε μανιώδης κυνήγος, κατά τό 1875, ότε έγεινε κτηνοτρόφος, έγκατέλειψε τό κυνήγιον, εκ σεβασμού πρός τήν ζωήν τών ζώων.

Ο υίός του μεγάλου σ γγραφέως, κόμης Ηλίας, διηγείται τώρα τό άκόλουθον περιεργον έπεισόδιον, τό όποιον συνέβη τό 1900 εις τό κυβερνείον του Ζαχαράν, όπου ό πατήρ του είχε κτήματα.

Διατρέχον ήμέραν ενά έν δάσος, έρπικος και άκόλουθούμενος υπό του σκύλου του Δόν, είδεν ό Τολστόϊ ένα λαγών διασχίζοντα τό δάσος.

«Ηθέλησα νά ιδώ τόν Δόν, διηγθήθ' έπειτα ό Τολστόϊ εις τόν υιόν του, νά τρέξη άλίγος, και μη δυνάμενος ν' άντισταθώ εις τόν πειρασμόν, τή έδειξα τόν λαγών. Ο σκύλλος ώρμησε και φαντάσου τόν φόβον μου όταν είδα ότι έπλησίαζε νά τόν φθάση. Τόν έφώναζα, αλλά ό σκύλλος έξηκολούθει νά καταδιώκη τόν λαγών. Κατά τήν ύπηρχεν εκεί εις πυκνός θάμνος. Ο λαγός έπήδησε και εξηφανίσθη. Άν ό Δόν τόν συνελάμβαν, θά έλυπούμην πολύ.»

Αλλά ό υίός του άθανάτου συγγραφέως προσθέτει τά έξής: «Δέν ήθέλησα νά λυπήσω τόν πατέρα μου και δέν τή είπον, ότι ό σκύλλος επέστρεψεν εις τήν οικίαν μίαν ώραν έπειτα από αυτόν, γεμάτος αίματα, χωρίς νά εινε πληγωμένος. Προφανώς είχε συλλάβη τόν λαγών έντός του θάμνου και τόν κατεσπάραξε.»

(Μετάρφρασις) Ταταυλιανός

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό Ναυτάκι της Λέσβου πρός τήν Ίαθα Αδραν, ένθ' περιπατούσαν εις τήν προκυμαίαν: — «Παρατήρησε! Πόσον φουσκωμένη εις ή θάλασσα!» — «... Άμ' ύστερα από τόσα βαπόρικα πού εις σ'ό λιμάνι!!» Έσπάλη υπό του Ναυάρχου Μιαούλη

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1914

Οι όροι του Δημοψηφισματος διά τά ψευδώνυμα του 1914 εινε οι έξής:

1.— Σκοπός του Δικωνισμού τούτου εινε νά φιλοτιμηθώσι οι συνδρομηταί, ώστε νά εκλέγουν όσα τό δυνατόν άραιότερα ψευδώνυμα.

2.— Θα γίνουν ός και πέρουν τέσσαρες ψηφοφορία. Αι μάν τρεις πρώται, προκριματικά, ή δέ τετάρτη και τελευταία δριστική.

3.— Από τά ψευδώνυμα τής πρώτης τριμηρίας, έπειτα τής δευτέρας και τέλος τής τρίτης, θάνακηρυχθώσι ός υποψήφια διά τήν τελικήν εκλογήν από είκοσι κάθε φοράν, έκείνα δηλαδή τά όποια θά πλειοψηφήσουν κατά τās τρεις προκριματικές εκλογάς. Όβτω θά έχωμεν εις τό τέλος έξήμοντα υποψήφια ψευδώνυμα και μετξύ αυτών και μόνων θά γίνη τήν τετάρτην τριμηρίαν ή τελευταία δριστική εκλογή, ή έποία θάναβαλέη τά δέκα άραιότερα πρός θραδουσι.

4.— Κατά τās τρεις πρώτας ψηφοφορίας άνακηρύσσονται μόνων οι υποψήφιοι διά τήν τελικήν εκλογήν. Εις δέ τήν τελευταίαν ψηφοφορίαν βραβεύονται, έκτός τών ψευδώνυμων, και οι εκλογείς, λαμβανόμενοι ύπ' όψει και τών τεσσάρων των ψηφοδελτίων και άθροισμένων όλων τών ψήφων, τās όποιας έχει λάβη και κατά τās τέσσαρας ψηφοφορίας έκαστος εκ τών άνοικτηγραμμένων εις τά ψηφοδέλτια αυτά ψευδώνυμων. Ο αριθμός του άθροισματος τούτου θα έρέξη τήν θέσιν του δικωνιζόμενου διά βραβείον Έκλογέως. Επομένως συμφέρον όλων εινε νά λαμβάνουν μέρος και εις τās τέσσαρας ψηφοφορίας, διότι τότε έχουν μεγαλύτερον πιθανότητα νά επιτύχουν ός εκλογείς.

5.— Βραβεία Ψευδώνυμων και Βραβεία Έκλογέων θάπονεμηθώσι εις τό τέλος: «Εν Πρώτον, Τρία Δεύτερα και Έξ Τρίτα. Θα λάβουν δέ ός άμοιβήν οι μάν εκλεχθέντες τόμους Διαπλάσεως (εκ τών τιμωμένων δρ. 8) τρεις ό του Α' Βραβείου, από ένα οι του Β' και από ένα (από εκ τών τιμωμένων δρ. 3,50,) οι του Γ' Βραβείου. Οι δέ εκλογείς τόμους Διαπλάσεως (εκ τών τιμωμένων δρ. 8) πάντες ό του Α' Βραβείου, από δύο οι του Β' και από δύο (από εκ τών τιμωμένων δρ. 3,50,) οι του Γ'. Όλοι δέ δικαιούνται νά στείλουν τās φωτογραφίας των, διά νά δημοσιευθώσι. (Έκτός τών Βραβείων θάπονεμηθώσι και Έπαινοι, αλλά άνευ άμοιβής.)

6.— Εις τό Δημοψηφισμα δικαιούνται νά λάβουν μέρος ός Έκλογείς, άρσάν μάν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκειμένον και ισχύον, επί πληρωμή δέ λεπτών 10 οι άνευ ψευδώνυμου συνδρομηταί και ταδέλφια των, και λεπτών 30 οι κατά άλλον άγορασταί. Έκλέξιμα δέ ψευδώνυμα εινε όσα εγκρίνονται εις τήν οικίαν στήλην τής Αλληλογραφίας κατά τās πρώτας τριμηρίας, διότι διά τά ψευδώνυμα τής τετάρτης (τά έποια εινε πάντοτε άόγιστα), δέν γίνεται ιδιαιτέρα ψηφοφορία πρός άνακηρύξιν υποψηφίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδός Εδραϊδου τήν 10ην Μαρτίου 1914.

ΔΗΛΩΣΙΣ: — Καί τό παρόν φυλλάδιον, μολονότι φέρει ήμερομηνίαν 1 Μαρτίου, στοιχειοθετείται, ένεκα τής τυπογραφικής άπεργίας, μόλις σήμερον, 10ην του μηνός. Διά τούτο άπαντώ κατωτέρω και εις επιστολάς, αι όποιαί έλήφθησαν μετά τήν 1ην Μαρτίου.

Ο «ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ»

Ο κ. Θεόδωρος Αποστολόπουλος, δικηγόρος και βιομηχανός, ιδιοκτήτης και διευθυντής του μεγάλου Τυπογραφείου, εις τό όποιον έξιστοπούτο ός τώρα ή «Διαπλάσις», — και θά εκτυπωθώσι πάλιν μετά τήν λήξιν τής άπεργίας, — ήρχισε νά εκδίδη, υπό τόν άνωτέρω τίτλον, μίαν έφημερίδα. Ο «Βιομηχανός» εινε τό «πρακτικόν δημοσιογραφικόν όργανον των Ελλήνων βιομηχάνων, βιοτεχνών έμπόρων και εργατών.» Καί αι στήλαι του θά εινε άνοικταί εις τα τοιά εργατας και τοιά εργοδότης, διά νά έκφρα-

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1914

Συμφώνως πρός τάνωτέρω, προκηρύσσεται σήμερον ή πρώτη προκριματική ψηφοφορία πρός άνακηρύξιν 20 υποψηφίων από τά ψευδώνυμα τής Α' τριμηρίας του 1914.

Από τά ψευδώνυμα δηλαδή, —νέη ή άνωτέρας, — όσα έφάρησαν εις τās «Έφημερίδες ψευδώνυμων» τής Αλληλογραφίας από 1ης Δεκεμβρίου 1913 μέχρι σήμερον (δηλαδή εις τά φυλλάδια 1—13) έκαστος θά εκλέξη δέκα, τά κατά τήν γνώμην του άραιότερα, και θά μού τά στείλη γραμμένα κατ' αλφαβητικήν σειράν εις ψηφοδέλτιον επί άπλού χάρτου γρσφής, μεγέθους τετάρτου τής κόλλας, συντεταγμένον ός έξής:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 1914

(Όνοματεπώνυμον εκλογέως).....
 (Ψευδώνυμόν του, άν έχη).....
 (Τόπος διαμονής του και χρονολογία).....
 [Η συμπλήρωσις τών άνω τριών πείχων εινε άπαραίτητος.]

Έκ τών ψευδώνυμων τής «Διαπλάσεως», τά όποια ένεκρίθησαν κατά τήν Α' Τριμηρίαν του 1914 εις τά φύλλα 1 έως 13, μού ήρσαν τά έξής δέκα, τά όποια άναγράφω κατ' αλφαβητικήν σειράν:

[Έπειτα ό κατάλογος τών δέκα ψευδώνυμων, —τό έν κατωθεν τό άλλον, εις χωριστήν δηλαδή γραμμήν έκαστον και κατ' αλφαβητικήν σειράν, — και τέλος ή ύπογραφή του εκλογέως.]

Κάθε ψηφοδέλιον εκλογέως μη έχοντος ψευδώνυμον, θά συνοδεύεται κατά τάνωτέρω από δεκάλεπτον γραμματόσημον, άν εινε συνδρομητής ή αδελφός συνδρομητό, και από τριακοντάλεπτον άν εινε άγοραστής, διότι δωρεάν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ψηφοίζου.

Ψηφοδέλιον μη φέροντα επάνω-επάνω τό όνομα του εκλογέως και τήν διαμονήν του, έκτός του ψευδώνυμου του, δέν εινε δεκτό. Η εκλογή τής Α' αυτής ψηφοφορίας θά μάς δώση τοιά 20 πρώτους υποψηφίους διά τήν τελικήν εκλογήν τής Α' τριμηρίας. Ψηφοδέλιον εινε δεκτό μέχρι τής 30' Απριλίου ε.ε. τό βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Γιλινοζ και ούτως εις τό Σικάγον εδηλώθησαν 153,379 γυναίκες ψηφοφόροι. Αι σφραζέτται έφύρτασαν πανηγυρικώτατα τήν νίκην των. Θά ήθελα νά γνωρίζω τι φρονούσι οι φίλοι Ατθίδες περί τής ψήφου τών γυναικών. Έδώ οι Σικακιανοί εινε ευχαριστημένοι, διότι... ελάθη τελοσπάντων τό μυστήριον τής ηλικίας τών γυναικών.

Η φίλη μου Σιλβία Είμαρμένη, Άρσικειάς, μού γράφει, ότι ή διευθνήτρια των κ. Βαρουζάκη συνιστά εις όλας τās μαθητριάς νά εινε συνδρομητριαί μου και μάλιστα, όσάκις τοιά μένει καιρός, βάζει μίαν μαθήτριάν και άναγιγνώσκων από παλαιούς μου τόμους εις επήκοον όλης τής τάξεως. —Βλέπετε λοιπόν τί διαφέρει ή Διαπλάσις από τοιά διαφόρους Νάτ Πηγκστον;...

Και, Ηρώτις του 21, είδα εις τήν «Νέαν Ημέραν» ότι διευρήθη τήν ήμέραν τών κομμπαράδων κ' έχάρην πολύ πού μία φίλη μου συνετέλεσε τόσον εις τήν άνακοίνωσιν των χηρών και όρφανών του πολέμου. Ο «Καλιτέχνος» άνεκρίθη, αλλά έσύρσει, διά νά δημοσιευθώ, πρέπει νά τόν ένοήση ή κλήρος. Σε συγχαιρώ διά τήν εισοδόν σου εις τόν κόσμον και τοιά επιστήμους χαρούς.

Συμφωνώ μαζί σου, Ιας Άθρα, και όχι μέ τόν εξαδέλφόν σου, ό έποιος σ' έμπόδιζε νά μού γράψης ειλικρινώς τās ιδέας σου. Τί σημαίνει άν μού έγραψης διά πρώτην ψο-

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Υπερθωμάζεται, ότι οι μέχρι της 31 Μαΐου έ. έ. εγγραφόμενοι διά ξεσπαθώματος, νέοι συνδρομηταί, καθώς και οι εγγράφοιτες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον ναγοράσων τὸν τόμον τῆς "Διαπλάσεως," τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕνα ἄριστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χροσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕνα ἄριστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χροσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Δι' ἑνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐπὶ τοῦ τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ "Ἐσωτερικῷ" καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ "Ἐξωτερικῷ".

ρῶν; Ἐτα-ἴακ ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτην φερόν θὰ ἀσχημάτιζα κ' ἐγὼ μίαν καλήν—δὲν ἀμφιβάλλω—ἰδέαν γιὰ σένα. Μὴν τὸν ἀκοῦς λοιπόν, εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, καὶ γράψε μου ἕκτενος καὶ εὐκρινῶς ὅ, τι σκέπτεσαι διὰ κάθε τι ποὺ μὰς ἐνδιαφέρει.

Ποῦ ἔγραψα ἢ περιγραφή σου, Ἐθαύστητε Βράχε. Ἔχεις, βλέπω, φαντασίαν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἀγοραστὴν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι δὲ προσπαθῆσαι μὰ μὸς εὖρος καὶ ἄλλους. Σὺ δ' ἐξήγησα προχθὲς ὑπὸ ποιους ἔδρους τυπώνονται τῆρα τὰ φυλλάδια εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῶν ἐργατῶν. Μοῦ κατέβησαν περισσότερο καὶ εἶνε ἀνάγκη ξεσπαθώματος.

Κυριατίζουσα Κωνσταντῆ, ὁ ἴδιος φακέλος ποὺ περιέχει τὰς λύσεις τῶν ἑβδομαδιαίων διαγωνισμῶν, εἰμφορεῖ νὰ περιέχῃ καὶ ὅ, τι δῆποτε ἄλλο, — ἐπιστολὴν, παιδικὸν πνεῦμα, παίγνιον, κομμάτι διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας κτλ. κτλ. — ἀρκεῖ τὸ καθὲν ἀπὸ αὐτὰ νὰ εἶνε γραμμένον εἰς χωριστὸν κομμάτι χαρτί καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. Ναί, καὶ οἱ συδρομηταὶ ἐπίσης πρέπει νὰ ἐσωκλείουν δεκάλεπτον γραμματόσημον εἰς τὰς λύσεις τῶν "Ἐβδ. Διαγωνισμῶν." Τὰ σταλέντα ἐλήθησαν.

Θέλεις νὰ μάθεις ἀγγλικά; Σὰς συνιστῶ μίαν καλήν διδασκαλίαν. Εἶνε ἡ Κυρία Δίξων, ἢ ἔποια κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Κοιμουνδοῦρου, ἀρ. 25. Εἰμπορεῖτε νὰ συνεννοηθῆτε ἀπ' εὐθείας.

Μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐδιδάχκα καὶ τὰς θραϊκὰς ἐπιστολάς, τὰς ἔποιοις μοῦ ἔστειλαν οἱ ἐξῆς: Σαυθὴ Νεράδα, Ἰόλη, Ναυτάκι τῆς Δέσφου, Βασιλίσα τῆς Φάβας, Στέφανος τῆς Νισῆς, Σιδηροῦν Προσωπίου, Ἀτόμητο Ἐδζωνάκι, Ἀνδία Δίδος, Πουπουλίνα, Διδυμαῖος. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον διὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἕκτενος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγχαίρονται: «Οἱ ὄδο λογαριασμοί» τοῦ Ναυτάκι τῆς Δέσφου — «Πιυθίματα» καὶ «τὸ ξυνητήρι μου» τῆς Βασιλίσσας τῆς Φάβας — Διάφορα τῆς Ἀφροδίτης Χαλδοσῆς — Μῦθος τοῦ Διδυμαίου — «Ἀνοίξεις» τοῦ Κύματος — «Ὀνειροί» τῆς Δαρροστεφῆς Γαλανολεῦκου — «Δυὸ παιδιὰ» τῆς Ὀμηριάδος — «Μετὰ ἓνα χρόνον» τῆς Μπουμπουλῆς — Διάφορα τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ — Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα, ποιήματα, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀποδοκίμονται: «Ἀγαθία» (ἔθρον') — «Διατὶ εἶνε κόκκινη ἢ ἀνερώνη» (ἀπατάλληλον) — «Φόβος Θεοῦ» (σχολαστικόν) — «Ἀνοξιάτικοι ψῆφοι» (ἀτρεχοὶ στιχοί) — «Γεῖά σου, Πάνγη!» (πρόστυχον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Βασιλίσα τῆς Φάβας, κ. (Κ. Ν.), Ἐλληρίς, κ. (Ε. Γ.), Ἀσπίς τῶν Ἀνδῶν, κ. (Α.Κ.), Ἐνετικός Ἄλων, κ. (Θ.Π.), Γλυκεῖα Ἀνάμηρος, κ. (Κ.Π.).
Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Σχοινιστολίσιος Χίος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (0) μὲ Καλαμιῶν, Βάρων τοῦ Κανάρη, Σουλβίου — ἢ Ἰόλη (0) μὲ Νοσταυλοῦσαν Χιωτοπούλαν, Λαίλαπα, Κύμα τοῦ Ἰονίου — τὸ Σιδηροῦν Προσωπίου (0) μὲ Πολικῶν Ἀνέτρα, Πόθον τοῦ Κοσταντινίου, Ἀέρων Βύρονα — ὁ Διδυμαῖος (0) μὲ Ἐρημίτιδα, Ρόδου Μασχοβόλημα, Ἐθλικὸν Διάβολον, Φάσκα, Κύμα, Δορελάι — ἢ Κοσμοκράτιν Ἀἴρα (0) μὲ Ἐθαύστητον Βράχον, Σιληρῶν Εἰσαομῆνην, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Κύμα, Ταταυλιανόν, Ἀνατομῆνη Βαυβακίαν, Ἀνίμην τῆς Θελήσως, Χροσαλλίδα, Τέλλον Ἄρραν, Πουπουλίγιαν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ἔσταιλα) τὴν ἡλικίαν σου νὰ τὴν σημειώσης πάντοτε εἰς τὰς λύσεις: Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν (ἔσταιλα): Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας (σὲ συγχάριω διὰ τὸν ἄεργον) Πειρακῆριον (ἔσταιλα) Μέγαν Ναπολέοντα (εἰ νὰ τὰς κἀμω αὐτὰς τὰς Ἀσκήσεις ποὺ μοῦ ἔσταλες; μὴπως προσκλήρηθῇ τῆρα κανένας διαγωνισμός; περιμένε ὅταν θὰ προκηρυχθῇ) Δαρροστεφῆ Γαλανολεῦκου (ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ σχίσας τὰ γαλλικά «Ἡξερτων») ποὺ ἔχεις, καὶ νὰ πάρης τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν διαδάξῃς ἄλλο, πρὸς τὸ παρόν, ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου σοῦ καὶ τὴν Διπλάσιον. Ταυτάμ-Τιτην (ὁ γράφωσ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ σχεδιασθῇ καλὰ διὰ νὰ γίνῃ ταυτογραφία): Ἀδοξασμένον Σπερχειόν (εὐχαριστῶ δι' αὐτὰ ποὺ γράφεις: ἔσταιλα): Ἀνδρῶν Στ. Α. (ἐλήθηθη). Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ (ἔχει καλῶς) Ἐλεγμῶμενον Κλαυθάριον (ναί, καὶ τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτὸ τὸ γραφεῖόν μου εἶνε ἀνοικτόν) Κεφαλοκίτιον Διαβολίου (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὸ ἀγαθὸν πολὺ ὄρατα ζωηροφισμῶν) Ἑλληνικὸν Μεγαλοῖον (καὶ σὺ Ἀσκήσεις; νὰ μοὺ τὰς ἔκασταστέλης ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός: διατὶ δὲν διαδάξετε τὸν Ὀδηγὸν καὶ κἀμνετε ἀδικα κόπους; οἱ τόμοι αὐτοὶ ἔχουν 192 σελίδας καὶ πολεῖσθαι ἀδειοί) Φάσκα (ὁ Τέλλος Ἀγθὸς σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι, εἰς ἐκεῖνο, τὸ Παῖδ. Πνεῦμα, δικαίως ἀπῆντησές ἐστὶ ἀπὸ τὴν ὑριότητα τοῦ διευθυντοῦ πρὸς τὸ θηρίον) Μίμνην καὶ Νίκων Γ. (εἰς ὅλας τὰς κληρώσεις ἀλάβετε μέρος ἀλλὰ δὲν ἐκέρδησθε τίποτε) συμβάτει, βλέπετε καὶ αὐτὸ: ἀλλὰ πὸς δὲν εἶδατε τὰς κληρώσεις ποὺ ἐθηροσεύθησαν; Ἡρώα τοῦ 1913 (ἔτσι, τὸ β' νὰ τὸ γράψῃς καθαρῶ, καὶ τότε δὲν γίνεταί λάθος: ἀλήθεια, βλέπω κ' ἐγὼ ὅτι ἔκαμες μεγάλας προσδοκίας) προχθὲρ λοιπόν) Χρ. Καρ. (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) ναί, ὅλοι αὐτοὶ ξέρουν γαλλικά) Κυριακῆν Μέλισσαν (ἔλαθα εὐχαριστῶ) Σπενταγιῶν τοῦ Ἀνέμου (ἐπιτρέπεται) Τέλλον Ἄρραν (ναί, ἔχεις σταίλα) Γλυκὸ Ὀνειρον, Ἀφροδίταν Θάλασσαν, Ἀδοξασμένον Μάρλιζην κτλ. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 10ην Μαρτίου, θὰ πνητήσῃς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16ης Μαΐου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προδοσίας κατῆς, ἔφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

131. Σουλβαθρίφους

Κάτοικος ἐνδοξοῦ νήσου
 Ἐντομον θὰ σχηματίσῃ
 Ἄρκει μόνον ἓνα γράμμα,
 Στὸ κεφάλι νὰ κολλήσῃ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους.

132. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ψι καὶ βάλε πι
 Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό,
 Ποῦ τὰ φάρμα μου θάβισω
 Καὶ ἔστην τσέπη σου θὰ μῦθ:

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολοθεῖντος Ἰδεώδους

133. Ἀναγραμματισμός

Τὸν Ἀργοναυτὴν ἀνεγράμματιζα
 Κ' ἓνα Προφήτην σοῦ ἐσχημάτιζα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

134. Φύρην-Μύρην

παγὰά ροτ ροσλίη ἔσο σο νατόνυς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφῶρον Κανάρη

135. Ἐλλιποσφονα

ε - ω - κωηη - ροκε - αηη
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βανθῆς Πουπέ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΝΩΣΙΣ,

Ἰδρῆθη παράρτημα ἐν Αερεσφ. Ἐσελέγησαν, πρῶτος: Βουνο τῆς Μανυαλίσας, ἀντιπρῶτος: Γράγκος Ἀραούξος, γραμματεὺς: Θηρεσία Ἀραούξου, ταμίας: Τάκης Φραγκοῦδης, σύμβουλοι: Μαρία Ἀραούξου, Ἀρτεμῆς Πυλαδάκη, Θηρεσία Μιχαηλίδου.
Ὁ Γραμματεὺς (14, 26)

Ἀναλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπεθῆναι: Ἀνδία Εὐαγγελία Ἰ. Κοττολάκη, Σβρον. (14, 27)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΑΟΥ

(Ἰδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 105)

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Κ. Κατσόνης, Ν. Χατζημανώλης, Ὁδ. Ν. Καλλιμῶν, Στεφ. Φρ. Φιλίππου, Ταυτάμ-Τιτην, Ἄπ. Γ. Κατσόνης, Μόσιν Ἀμπελοοργάνου, Ν. Σ. Κουτουβέλης.
 ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Κασούρας.
 ΒΕΛΓΑΣ (Αἰγύπτου) Ἀρμόνη Μ. Στανουίδου ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἄντ. Κ. Φέρος (9,10) Νικ. Δ. Μουσιούτης
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Γ. Ἀθανασιάδης, Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Βασ. Βοσνιάκος.
 ΙΘΑΚΗΣ: Η. Σ. Κουβράς.
 ΙΣΤΙΑΙΑΣ: Ὁδ. Γ. Βογιατζόγλου, Χρ. Γ. Θεβατος.
 ΚΑΒΑΛΑΣ: Γ. Θ. Τζώλης, Γ. Γάγκος.
 ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Α. Φωτόπουλος.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Εὐάγ. Γ. Ζαχαριάδης.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἑλληνικὸν Μεγαλοῖον.
 ΚΥΠΡΙΑΣ: Παν. Γ. Τσινατζής.
 ΚΩΝΣΤ.ΠΟΛΕΩΣ: Μαρτῆνθη Χ. Ζαφειροπούλου.
 ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γεωρ. Γ. Νάμος.
 ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλο, Λέων Α. Μεσοηνῆς, Γ. Η. Τορλίης.
 ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Εὐάγ. Σ. Σουλῆλες, Δημ. Κ. Κολῆς.
 ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. Ἀγγελωμάτης.
 ΣΠΕΤΣΩΝ: Β. Καστρίτης, Κατῆνα Κροκῶν-δεῖλα, Ἐλένη Πετράκη.
 ΣΥΡΟΥ: Ἄρ. Α. Σανθόπουλος.
 ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κ. Θ. Κριμῆδης (9,10).
 ΥΔΡΑΣ: Ἄνδρ. Ζουρνῆς, Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου, Ἐλένη Α. Δεβελέου, Εὐαγγελία Α. Καλά, Ἐπ. Σκουζῆς

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐεργόνων ὀρθῆν τὴν ἴσασ τὰ δνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν κληρωτῆδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἐξῆς ὄδο: ΕΛΕΝΗ ΗΕΤΡΑΚΗ ἐν Σπείται καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΑΚΗΣ ἐν Κεφαλήν, οἱ ὅσοι ἐνεγγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.